

АБОНАМЕНТЪ:

Въ вътрешна, за 6 м. — 7 л.
За външно . . . — 14 л.
Единъ брой 10 ст.

ВЪСТНИКЪ ДОБРУДЖА

ОБЯВЛЕНИЯ:

На IV стр. 15 ст. на кв. см
Адресъ:
Дирекция на в. „Добруджа“
градъ Бабадагъ.
Ръкоп. не се връщатъ назадъ

ОРГАНЪ НА ЦЕНТРАЛНИЯ ДОБРУДЖАНСКИ НАРОДЕНЪ СЪВЪТЪ

Мелка понеделникъ, сръда и петъкъ

Мемоарътъ на добруджанци. — Положението по бойнитъ фронтове. — Надъ всичко нашето право. — Министръ прѣдседателътъ за мира. — Германия и българскитъ военни цѣли. — Изъ Добруджа. — Прѣгледъ на пресата. — По въпроса за мира. — Изъ чужбина. — Изъ Ромъния. — Хроника и пр.

До прѣдставителитъ на държавитъ, призвани да въдворятъ миръ между народитъ.

МЕМОАРЪ

отъ Прѣдставителитъ на Добруджа.

II

(Продължение)

Слѣдъ руско-турскитъ войни отъ втората половина на XVII и първата половина на вивалии вѣкъ, въ Добруджа поврай българскитъ и турскитъ населениа се заселватъ на малки групи и други народности: украински казази, московски зиповани, крымски татари, цариградски гърци и арменци, албаски вѣнци, италианци, власи, молдовски и трансилвански мокави. Тласани отъ нуждата и привлечени отъ обширнитъ добруджански поля, опустошени отъ войнитъ, всички тия народности идватъ като изгнаници отъ своитъ отечества да диятъ подслонъ, поминъкъ и леки печалби между туземното население. Новитъ колонисти, обаче, поради своята малобройност и стопанска неомощъ, не възпитатъ българския характеръ на областта. Заселени въ компактни маси въ най-плодороднитъ добруджански земи, българитъ прѣзъ миналия вѣкъ ставатъ почтена морална и стопанска сила, която се пада като ръководенъ факторъ въ общественъ, културенъ и економическия животъ на областта. Тази сила особено осѣзателно се проявява слѣдъ руско-турската война отъ 1828—1829 г. Съ послѣдното си трудолюбие и безпрѣдѣлната си енергия само въ вѣколко години българското население заличава слѣдитъ на опустошителната война. Неговата творческа рѣка прѣвърща развалинитъ — въ цѣлущи села, буренясалитъ поля — въ хлѣбородни ниви, западналитъ и обидѣлитъ градове — въ оживѣни и богати търговски и занаятчийски центрове. Стопанскиятъ животъ на цѣлата област се възстановява, поддържа и развива отъ енергичнитъ български търговци, занаятчии, земледѣлци и скотовъдци. Заедно съ това започва и културния подежъ на провинцията. Въ села и градове се отварятъ български училища и читалища, съграждатъ се български черкви, създаватъ се български просвѣтителни, благотворителни и стопански дружества. Още въ 1811—1812 г., когато българитъ въ Тракия, Мизия и Македония, огнетъ отъ грѣцката духовна власть, се учатъ въ грѣцки училища, българитъ въ Тулча си отварятъ училище за родно четмо и писмо. Въ 1855—1856 година Тулча кричава своето обществено училище „Свѣтъла България“ и въ неговото име изразява идеалитъ и стремекитъ не само на добруджанскитъ българини но и на цѣлия български народъ.

Когато къмъ сръдата на миналия вѣкъ българитъ поведоха борбата противъ духовното иго на Цариградската патриаршия, добруджанци застанаха въ пърнитъ редове на борцитъ, които рагуваха за червоната независимостъ на българския народъ. Добруджа стана свѣтълъ източникъ на българска енергия, на високо българско национално съзнание и твърдъ борчески духъ. Тя роди и даде на България единъ отъ легендарнитъ герои на българската революционна епоха — Стофанъ Караджа. Тя прати свои прѣдставители въ българското народно събрание, свикано прѣзъ 1871 г. въ Цариградъ да устрои българската автономна църква. Тя прати българинъ

депутатъ въ пърния турски парламентъ (1876 г.). Нейнитъ села и градове дадоха много свои синове на българскитъ революционни организации, на бунтовнишкитъ чети и на народното опълчение, които участвува въ руско-турската война отъ 1877/78.

Между 1870—1877 г. българската култура и стопанска мощъ въ Добруджа достигна цѣлния си развѣтъ. Войната отъ 1877/1878 г. заваря въ нея около 80 български градски и селски първоначални училища, близу толкова български черкви и 10 на български читалища, една българска четиривласна гимназия, една българска епископия съ сѣдалще въ Тулча, едно българско акционерно дружество за въносъ, износъ и банкерски операции, едно параходно такова, едно благотворително женско дружество, десетки общински сдружения и — главно — едно българско гражданство, възрѣло за политическа свобода.

3. Борбитъ, които добруджанци водиха заедно съ цѣлия български народъ за духовното и политическото си освобождение, общобългарскитъ нѣвъ идеали и аспирации, дѣйното нѣвъ участие въ всички общобългарски дѣла и начинания — всичко това още веднажъ подчерта ясно българския характеръ на нашата родина. Етническото, културното и стопанското единство на Добруджа съ България бѣ толкова очевищо и толкова рѣзко проявено въ посоченитъ дѣла, че то не можа да бѣде огрѣчено нито отъ турското правителство, нито отъ Великитъ Сили, които биха цѣли покровителството на християнското население въ Турската империя слѣдъ ламетнитъ събития отъ 1876 г. Това единство бѣ признато официално въ два политически акта отъ международното значение и известностъ: 1) въ султанския ферманъ отъ 28 февруарий (12 мартъ) 1870 г. за учредяването на Българската екзархия и 2) въ протоколитъ на Цариградската конференция отъ 1876 г., заедно съ реформенитъ проекти, приготвени отъ Великитъ Сили за реорганизацията на Турция.

Султанскитъ ферманъ включи въ териториалната област на Българската Екзархия всички ония земи, въ които населението бѣше се самоопредѣлило като българско въ борбитъ противъ духовното иго на Цариградската патриаршия. Въ числото на тия земи бѣ поставена и Добруджа.

Цариградската конференция бѣ рѣшила да се даде автономно управление на България, като се раздѣли послѣдната на двѣ области: източна съ главенъ градъ Търново и западна съ главенъ градъ София. Въ прѣдѣлитъ на източната автономна българска област бѣ включена и цѣла Добруджа до устието на Дунавъ (Тулчанския санджакъ).

Пълната обективностъ на тоя проектъ е вѣтъ отъ вѣско съмнѣние. Негови автори и гарантѣ за неговото безпристрастие сѣ най авторитетнитъ прѣдставители на всички европейски сили и отъ дѣвтъ днесъ вояващи групировки: баронъ Вертеръ, графъ

1) Вж. Протоколъ № 1 отъ 11 (23) декемврий 1876 г. на Цариградската конференция. Пратурка С. За България — проектъ за органически уставъ.

Зичи, баронъ Каличъ, графъ Бургонъ, графъ Шодори, маркизъ Салиабурн, графъ Корти, графъ Игнациевъ, Министръ, Beust, D'Harcourt Manobrea и Шуваловъ.

Въ първото заседание на конференцията, станало на 26 декем. 1876 год. маркизъ Салиабурн заяви, че „проектитъ сѣ съставени по основитъ, които е прѣдставила Англия“. Графъ Шодори каза, че „за съставянето на тия документи се е черпило изъ по-прѣдшпитъ документи по въпроса и изъ размишленитъ между силитъ ноти“. Австрийскитъ пълномощникъ графъ Зичи добави, че „по-голямата частъ отъ мотивитъ нѣвъ сѣ даватъ въ австрийскитъ ноти отъ 30 декемврий 1876 г., които сѣ приели всички сили“.

Тѣзи категорични изявления говорятъ ясно, че рѣшенята на конференцията не сѣ нито случайно, нито произволно дѣло, а сѣ резултатъ отъ прѣдварително грижливо изучаване и обсъждане на всички условия, които можеха тогава да гарантиратъ мира на Изтокъ. Едно отъ тия условия, изречно поименовано въ пѣтирания проектъ, бѣ и политическото единство на Добруджа съ България. Солидарна Европа въ 1876 г. ни призна не само правото за свободенъ животъ и автономно управление, но и правото да обединимъ родния си кѣтъ съ нашето общо отечество — България. (Слѣдъ).

Положението на бойнитъ фронтове.

Вюлетинъ отъ Щаба на Дѣйствующата армия за 5. II 1918 г.

Македонски фронтъ. Въ завой на Черна, въ Мъленско и на вѣско мѣста между Вардара и Доиранското езеро, за извѣстно врѣме, артилерийската стрѣла бѣше по оживена. По останалия фронтъ умѣрена огнева дѣйностъ; източно отъ Вардара прогонихме съ огънь единъ усиленъ английски патрулъ.

Добруджански фронтъ. Примирие.

Съюзнически свѣдѣния

Западенъ воененъ театръ. На много мѣста на фронта, артилерийската дѣйностъ, която вечерта се засили въ Фландрия, особено между Хутелстеръ и Лисъ, както и по дѣвтъ страни на Скарпъ. Западно отъ Велюкуръ, едно силно разузнавателно нападение бѣде отбито. Нашата дѣхота взе отъ французскитъ окопи, съверено източно отъ Велюкуръ, 19 пленници. Въ въздушнитъ беге, прѣзъ послѣднитъ два дни, бидоха сваляни 18 неприятелски самолета и два приземи самолета.

Италиянски фронтъ. Между рѣкитъ Ечъ и Пиаве артилерийски боеве на много мѣста. Източно отъ Брента, дѣвъ неприятелски разузнавателни нападения бидоха отбити.

По другитъ бойни театри, нищо ново.

По море.

Лондонъ. Въоръженитъ английски транспортенъ параходъ „Луванкъ“ е потопенъ, вслѣдствие на торпила, въ източната частъ на Сръдиземно море, на 20 м. аугури Удадени сѣ 7 офицери и 217 войника.

П. Тодоров.

Надъ всичко нашето право.

Развиващият се събития наложиха на свѣта свѣтих да заговори Слъдъ Уайлсона и Лойдъ Джоржъ, дойдоха на реда си Хертингъ, Кюлманъ и Черинъ, които откриха своите карти на наредитъ по военатъ си цѣли. Оня денъ същото направи и нашия министъръ прѣседателъ Д-ръ Радославовъ.

Вие въ очи, че единствено малката България се намира въ това отношение, въ най-щастливо положение. Независимо отъ факта, че нашитъ военни цѣли не прѣтърпѣха никакво прѣмъпуване, но и събитията дойдоха, едно слѣдъ друго, да ги подкрѣпятъ. Храбростта и себепридаването на българския народъ пачъртаха така новитъ гранди, че тѣ не отстъпватъ на ония цѣли и възделения, които още отъ първия денъ на нашата намѣса въ войната и до сега не се измѣниха. И заради това, най-вече нашето положение е едно отъ много завиднитъ и ние не подпадаме отъ ударитъ на тежкитъ критикъ на голѣмитъ наши противници. Рѣдко ще се чуе лоша дума, укоръ, по нашъ адресъ отъ устата на ония политикъ на антантата, които днесъ държатъ голѣма частъ отъ нашитъ на свѣтовната политика.

Това не може да се обясни съ никакво менажиране или фаворизация, защото въ тѣхния лагеръ се редятъ всички наши събѣди, които, по-малко или повече, се засѣгатъ отъ нашитъ претенции. Ако би се налагало нѣкакво конетиране, то безспорно би се дължало прѣдъ всичко тѣмъ.

Тогавъ, какъ би могло да се обясни това изключително положение въ наша полза? Изглежда, че има нѣщо, което стои надъ грубитъ интересъ на великитъ сили отъ антантата, което волю и неволю диктува. Това е моралътъ и правото, които сѣ на наша страна. Прѣмъгитъ въ идеитъ на хората, който наложи свѣтовната война насъ никакъ не засѣга; той напротивъ иде въ наша подкрѣпка. Онова, за което се боримъ отъ четиредесетъ години, днесъ вече намира официалното си осъществяване.

Ний сме първитъ, които ржкопѣскаме на прѣдложението да се даде възможностъ на народноститъ да се самоопредѣлятъ; защото то е основано на принципа за свободата на човѣчеството, отъ погаването на който, ние най-много сме страдали въ миналото отъ мстителата дипломация на великитъ сили. Нито въ една конференция слѣдъ 1878 година нашия гласъ и тонъ на нашитъ сънародници отъ Добруджа, Македония и Моравско не сѣ биле чути. Днесъ времѣната и положението сѣ други. Нашиятъ гласъ не може вече да остане гласъ възмуща въ дупинитъ.

А отъ що произлиза нашата мощъ? Дали само отъ нашата народна сила, която обилно проявихме? Изглежда, че другадъ е разковницето, защото ние виждаме по-големъ сили да отстапватъ отъ своитъ първоначални позиции. Ние оставаме твърдо на своето мѣсто отъ начало и до край; това не могатъ да отркатъ нашитъ врагове.

Днешнитъ събития доказватъ, че силата безъ правото не е сила. А тѣмъ именно тамъ ние не изпадаме въ контрадикции. Нашиятъ позиция сѣ по-силна отъ виднитъ на коя и да е било отъ възвѣщаитъ държави. Исканията на България, отъ гледище на правото, не могатъ да възбудятъ основателни спорове. Нашиятъ събѣди въ опровержение на нашитъ военни цѣли, се явяватъ съ една паразитна блѣдостъ. Тѣхнитъ ставовища намиратъ опора въ нѣкакво, развѣнчано отъ времето, равновѣсие и въ неморалнитъ необходимости, които новитъ идеи дезавуиратъ.

Както въ миналото, така и сега, ние влѣзохме въ свѣтовния пожаръ единствено отъ стрѣмление да обединимъ прѣсватата си родна чедидъ. У насъ никога не е съществувало подлѣзване въ нѣкакъвъ империализмъ. Прѣзъ завладѣванията не сме се стремили да дхримъ пазарища на своата индустрия и на своитъ произведения, защото сами сме изпитвали болелитъ на тѣхъ чужди завладѣвания. Българскитъ народъ не е билъ чуждъ на робството, той самъ е изпитвалъ, на своя грѣбъ, неговия товаръ.

Онова, което държимъ днеска въ нашитъ полуката отъ непосилнитъ трудъ ржцъ, е наше; то е частъ отъ родната ни пхътъ. И географитъ и историтъ и етнографитъ и най-послѣ борбитъ въ миналото за свобода, сѣ на наша страна. Нѣма нужда отъ никакви етикетиране, съ възбрана прогресивностъ референдумъ; онова което е било до вчера въ Добруджа, Македония и Моравско е най-добрия референдумъ. Народната воля въ тѣхъ родни области е бивала непрѣменно излагана; та не единъ път е бивала регистрирана отъ безпристрастни учени, общественици и патемственици и то въ времѣна, когато е нѣмало помѣтъ отъ влиянието на свободното Царство. Както тогава, не съ референдумъ се оспрѣдѣла етническо-националната физиономия на Добруджа, Македония и Моравско, така и днесъ модното допитване до народа се явява една измѣнностъ, една новостъ, която за насъ трѣбва обязательно да бѣде хвърлена на бунището. Не че се боимъ отъ референдумитъ, обаче спрѣмо нашитъ земи ние ги сѣтаме за едно оскърбление на населението, което живѣе въ тѣхъ. То би съвѣтъ основателно счело всѣко съмнѣние въ народнитъ му чувства за една подигравка съ обществения моралъ.

Добруджа, Македония и Моравско сѣ български жатове отъ вѣкове. Днесъ българскитъ народъ има

прѣимствено, че ги държи здраво въ своитъ жѣлѣзни ржцъ. Ни за моментъ, за хатеръ на нѣкакъви писани референдумъ, той не може да ги изпусне, защото опитътъ отъ миналото ни доказва, че нашитъ събѣди не бѣха изпуснали случая да ни изиграятъ ждино хоро и да ги завзематъ, до като ние чакаме хапа на модния лѣхър.

Който иска да слуша, ще ни разбере.

Министър-Прѣседателъ за мира.

(Продължение)

— Съ украинската република се водятъ по-лесно прѣговоритъ. Съ петроградската република, слѣдъ идването на Троцкъ, работата взема по-теоретически характеръ. Но азъ вѣрвамъ, че ако не бѣ откриването на Учредителното събрание, Троцкъ щѣше да се съгласи съ онова, което се прѣдлагае. Сега Троцкъ е отново въ Врѣстъ-Литовскъ. Тамъ сѣ и делегатитъ на втората украинска република, на финландцитъ, ще пристигнатъ, вѣроятно и делегати на казакската република.

Какво е направила нашата делегация.

Азъ искамъ да ви прочета повторно телеграмата която пристигна въ първата половина на тази сесия и на която се даде друга интерпретация. (чете телеграмата за руско-българското споразумѣние). Вѣрвамъ, че и съ всички останала републики ще се постигне съгласие. Старитъ договори и конвенции не се признаватъ отъ новитъ течения въ Русия. И затуй не мога да ви кажа, каква формула ще се намѣри за развѣна на пѣлницитъ. Рускитъ войници сѣ оттеглили почти на всѣкадъ отъ фронта. Сега между русъ и ромѣни се води война. Изгонени сѣ всички ромѣни отъ Русия, а ромѣнскитъ богатства сѣ конфискувани.

Прѣговоритъ съ отѣлнитъ руски републики продължаватъ. Желателно е мирътъ да се сключи по-скоро. Но ако се забави, причината нѣма да бѣде България. Нѣкои се съдватъ, че графъ Хертингъ и Черинъ въ послѣднитъ си рѣчи не сѣ споменали нищо за България; това не е нужно, щомъ не сме въ лошо положение; за да чакаме успокоение отъ съюзницитъ си. Единъ голѣмъ нашъ успѣхъ е, че въ съюзния отговоръ до руситъ имѣто „миръ безъ анексии“ е казано „миръ безъ насилствено присѣдиняване на чужди територии“. Руската делегация възприе отговора.

Импрати се сѣмѣсна комисия въ Петроградъ. Тамъ прѣговоритъ сѣ свършили успѣшно. Остава да се извърши въ Врѣстъ-Литовскъ една формалностъ.

Министър-прѣседателъ прочете слѣдъ това двѣ телеграми на нашия делегатъ съ дата 28 януари, които сѣ отнасятъ за успѣшното уреждане на въпроса за пѣлницитъ и за назначение на комисия по дунавското и черноморското параходство.

Г-нъ Радославовъ заяви на край, че той вѣрва въ близкото сключване на миръ съ рускитъ републики, което е етапъ къмъ близкото сключване на общъ миръ (Ржкопѣсканина).

Германия и българскитъ военни цѣли

Софийскитъ „Deutsche Balkan-Zeitung“ прѣдава слѣдната телеграма отъ Берлинъ:

Споредъ полученитъ тукъ частни телеграми отъ София, една частъ отъ българската преса се очудва на това, че графъ Хертингъ, въ рѣчта си прѣдъ главната комисия на Райхстага, не е споменалъ нищо за българскитъ военни цѣли, и вѣдътъ отъ това заключението, както се твърди, че Германия остава омонотателно България на австрийската политика. Това схващане на българскитъ кржгове почива, на съвѣтъ фалшиви прѣдположения. Германското правителство съвѣтъ не мисли да измѣни становището си по българскитъ военни цѣли, или да прѣдостави разрѣшението нѣкъ на единъ единственъ съюзникъ. Напротивъ, германскитъ канцлеръ и общественото мнѣние въобще, при всѣки другъ случай сѣ правили, най-опергично, за свои българскитъ народни военни цѣли; единствената причина, за което графъ Хертингъ, въ послѣдната си рѣчь, не споменава и признава българскитъ военни цѣли, лежи въ това, че той въ рѣчта си се занимава изключително съ рѣчта на Уйлсонъ, който не спомена, както се знае, нищо за България.

Осѣтъ това може да се напомни на българското обществено мнѣние, че фонъ Кюлманъ, не само развѣнчавъ лично мисли съ българскитъ делегати, и въ публичнитъ заседания въ Врѣстъ-Литовскъ призна българскитъ военни цѣли, като нѣщо, което се разбира само по себе си. Въ сжщата смисълъ бѣше и съобщението на държавния секретаръ въ заседанието на главната комисия отъ 26 януари.

Сжщо и вчера на приемната вечеръ на нѣмско-българското дружество, депутатътъ отъ Райхстага Д-ръ Стрезекавъ, кога да обясни, въ нѣето на гер-

манското обществено мнѣние, какво голѣмо и пѣлно разбиране има Германия, за българскитъ военни цѣли.

На приемната вечеръ, въ хотелъ Адлопъ, която се отвори съ една сказка отъ професоръ Георговъ, присѣтствуваха много придворни, депутати отъ Райхстага, висши чиновници и берлински политически кжже. Та даде ново доказателство за приятелскитъ отношения и съчитането за българскитъ и нѣмски кжжеси.

О Т З И В И

По поводъ измѣнената на министъръ прѣседателъ въ камарата, на 30 януарий, за нашитъ военни цѣли г-нъ Т. Тодоровъ, между другото, при обща аламация, е казалъ слѣдущото за Добруджа:

„За Добруджа, освѣнъ другитъ международни актове, при които тя е била признавана за българска, ние имаме въ наша полза и отказването на самитъ ромѣни отъ нея прѣзъ 1879 г. Тѣ тогава сѣ поддржали и прѣдъ берлинския конгресъ, и въ своя печатъ, и въ своата камара, по най-официаленъ начинъ, че Добруджа не е ромѣнска земя и че я неискатъ. Фактътъ, че я владѣятъ 30—40 години, не я прави ромѣнска. Прѣзъ всичкото това време тамъ съществуваше изключителенъ режимъ като въ една чужда територия. И доколко съ своето четиресетъ годишно владѣние сѣ могли да я поромѣнчатъ, свидѣтелствува фактътъ, че е трѣбвало да откратъ, при избухването на войната, хиляди българъ-заложници въ ватрѣшността на Ромѣния. Всичко това ни дава право да настоямъ Добруджа да се обедини съ България.

— „Нѣкои отъ воюещитъ днесъ държави нѣма по-добро положение отъ нашето, въ своитъ домогвания. Нашето право за земитъ, които искаме да ни се дадатъ, е признато отъ всички, и политикъ, и учени, и потвърдено, както казахъ, съ редица международни актове. И за нашитъ делегати не ще бѣде мжчно да защитаватъ нашитъ искания при прѣговоритъ за миръ. Увѣрѣтъ сѣмъ, че тѣ нѣма да срѣщнатъ голѣма съпротива отъ руситъ, нито отъ американцитъ, нито отъ англичани и французи.

ИЗЪ ДОБРУДЖА.

с. Долни-Чамурли, Коджелашка околия.

Районниятъ комендантъ, лейтенантъ Валтеръ на 2 т. ж. е направилъ обискъ въ българското училище. Дирилъ българския общински печатъ, за да го конфискува, но не го намѣрилъ, понеже сжщия печатъ прѣди 6—7 дена, го билъ взелъ отъ общинския кжжтъ. Разхвърлилъ и разпилъ архивата и библиотеката на училището и заставилъ главния учителъ да му прочете и прѣведе всички окржжни писма на училищната инспекция, по устройството и уредбата на българскитъ училища въ Добруджа. Прѣтърселъ джобовѣтъ и дрѣхитъ на жителитъ и влѣзалъ въ учебнитъ стаи, дѣто прѣдъ събранитъ ученици се занимаилъ на българскитъ учители — войници, че не ги обѣси.

Ожжътъ комендантъ конфискувалъ архивата на нѣстния народенъ комитетъ, въ която се съдържали нѣколко окржжни писма на Ц. Д. Н. Съвѣтъ, чернови на телеграми, отправени до Н. В. Цара, до министъръ прѣседателъ, до прѣседателъ на Народното събрание, до съюзнитъ пълномощни министри и 5—6 отговори на сжщитъ телеграми.

Цѣлото село е възмущено отъ противобългарскитъ дѣйствия на въпросния комендантъ.

Централниятъ Добруджански съвѣтъ и Долно-Чамурлийскитъ народенъ комитетъ отправиха, по тоя поводъ, енергични протести до министъръ прѣседателъ и германския пълномощенъ министъръ въ София.

Ако нѣкои отъ г. г. германскитъ коменданти желатъ да знаятъ разпорежданията и рѣшененията на добруджанската организация, нѣма защо да сѣ губятъ сжщопѣлнитъ време въ безполезни обиски: нека се отнесатъ до съвѣта, и той ще имъ изпрати всички свои устава, инструкции и окржжни. Добруджанската организация, въ която влизатъ българъ, турци, татари, нѣнци, липовани, руси дори и ромѣни не е тайна, конспиративна организация. Нейнитъ рѣшения сѣ публични. Тѣ сѣ съобщени на всички съюзни и неутрални правителства. Нейниятъ дозугъ е извѣстенъ на цѣлъ свѣтъ: тя иска присѣдиняването на Добруджа къмъ България и дѣйствува, съ всички законни срдѣства за постигането ѝ, съгласно, ясно и категорично изразената воля на добруджанското население.

ПРЪГЛЕДЪ НА ПРЕСАТА

Нашето дѣло.

Никой отъ възможните държави не се намисля при добри условия за постигане на своите военни цели отъ България.

Прѣзъ войната ние нѣмаме нищо загубено.

Слѣдъ голѣмѣтъ жертви, които дадохме, — ние успѣхме да завладѣемъ всички територии почти, които би трѣбвало да се причислятъ къмъ България, за да може да се осмисли обединението на българския народъ. Ние не сме господари само на частъ отъ българските земи, завзети отъ Гърция по Букурещкия договоръ, каквито сѫ земитѣ около Солунъ и южно отъ Битоля (Воденско, Леринско и Костурско). При тѣхъ условия ние можемъ лесно да говоримъ за обединението на българския народъ. Фактически, чрѣзъ силата на оръжието ние сме постигнали това обединение. Ние сме го запечатили вече не само съ кръвта, която сме проляли, а и съ успѣхитѣ, които сме постигнали.

При прѣговоритѣ за миръ никой не ще има смѣлостъ да ни заяви, че ние нѣмаме право да бромъ за български земи Македония, Добруджа, Пиротско, Нишко, Лѣвовско и Вранянско при наличието на толкова исторически данни, че тѣхъ земи доскоро сѫ били за български и отъ ония дѣрж, които сѫ ги завладѣли. Уилсонъ, като споменува за балканския въпросъ, казва неговото разрѣшеніе тѣмо върху тѣхъ историческа основа и въз основа на народностния принципъ. И ако Съединенитѣ Штати настоятъ да се прогласи тѣхния възгледъ, ние не се съмняваме, че тѣ нѣма да сръщнатъ неопроходима съпротива отъ страна на Съгласиеніето, което сѫ официални актове прѣдъ войната е признавало тѣхъ граници на българското плѣме. Никитѣ пъкъ съюзници сѫ се обвързали съ специални договори да поддържатъ нашето право върху тѣхъ земи.

Дѣждатъ ли до споразумѣние на миръ голѣмѣтъ дѣржави, каквито сѫ Англия и Америка отъ една страна и Германия и Австро-Унгария отъ друга, по мировитѣ въпроси, които ги дѣлятъ, нашитѣ балкански противници, отъ които Сърбия и Ромѣния сѫ излѣзли вънъ отъ строя, а Гърция не е въ състояние да влѣзе въ него, по никакъ начинъ не сѫ въ състояние да наложатъ едно продължение на войната съ единична цѣль, да се лиши България отъ своитѣ придобивки, които въ никакъ не противорѣчатъ не само на принципитѣ, възвѣстени отъ руската революция, а и на принципитѣ, въ името на които Съединенитѣ Штати и Съгласиеніето очакватъ да се сключи единъ траенъ миръ.

Силата безъ правото, и да сполучи да наложимъ известно положение, както бѣше случая при букурещкия миръ, това положение не може да бѣде трайно. Сключеніятъ по тѣхъ начинъ миръ ще бѣде врѣмепенъ.

Они, които сѫ онеправдани, рано или късно ще нарушатъ мира и ще подиратъ своето право. Правото отъ друга страна, когато нѣма задъ себе си една доблестна и самоотвержена армия, която да го извоюва, дълго врѣме може да стои потъпкано. И слѣдъ днешната война ще останатъ нѣкои народи необединени по простата причина, че тѣхното оръжие не е имало успѣхъ.

Но когато, като въ нашия случай, единъ народъ не само има право върху онова, за което претендира, не само това право му е признато отъ редъ международни актове и договори, отъ науката и историката, но и сѫ силата на своето оръжие, съ блѣскави успѣхи на бойното поле той е извоювалъ това свое право и е станалъ господаръ на собственитѣ си прѣдѣли — цѣло прѣстѣпление ще бѣде, да се лиши той отъ своитѣ придобивки при сключването на мира.

Нашитѣ позиции сѫ по-силни отъ позицитѣ на онова, да било отъ възможните дѣржави. И не е съвѣтъ случайно това, дѣто въ разнитѣ измѣнения по въпроса за мира, които се направиха напоследѣтъ, на и по-рано, за България се почти не говори. Причината за това е много проста. България не възбужда споръ съ своитѣ искания. Тѣ сѫ тѣхъ справедливи, че никой отъ противницитѣ не смѣе да повдига за тѣхъ въпросъ. Изобщо измѣненіята и отъ другата страна се спиратъ главно върху онова, върху което нѣма съгласие и което е отъ естество да продължи войната. Нашия дължностъ е да съзнаемъ добръ това свое положение, и да не оставимъ неизползувани прѣимущества, които то ни дава. Ако и при такова положение ние не сполучимъ да защитимъ своето право и да спечелимъ своето дѣло, то ще бѣде непростително и недостойно за олавата, съ която се покори нашето доблѣстно войнство.

(в. Миръ)

По въпроса за мира.

Врѣстѣ-Литовскѣ. Д-ръ Радославовъ, български министър-прѣседателъ, пристигна тукъ.

Науенъ. Още по прѣнната върху: воя отъ делегациитѣ на Украина трѣбва да се признае за компетентна въ Врѣстѣ-Литовската конференция. Руската делегация стои на становището, че делегатитѣ на Харьковската езекутивна комисия, влизащи въ нейния съставъ, сѫ, които могатъ да говорятъ отъ името

на Украина и да сключватъ, каквито и да е било договори и съглашения, за смѣта на послѣдната. Езекутивната Харьковска комисия — казва руската делегация — е прѣдставителка на работницитѣ, селенитѣ и войницитѣ въ Украина и, слѣдователно, нейната делегация е, която прѣдставлява истинския народъ въ тѣхъ страна; Ето защо, руската делегация, въ пълно съгласие съ делегациата на украинскитѣ работници, селени и войници, дължи да заяви, че тѣ нѣма да признае сключенитѣ, между делегатитѣ на киевската рада и централнитѣ сили, договори и съглашения, отъ какъто характеръ да бѣдатъ тѣ. Г-нъ Холубовичъ, отъ името на делегациата на киевската рада, протестира противъ тѣхъ измѣнения на руската делегация и заяви, че неговото делегатство е, което има право да говори отъ името на Украина и да сключва, за нейна смѣта, каквито и да било договори. Делегациата на украинската рада, заяви г-нъ Холубовичъ, е истинската прѣдставителка на украинската народна република и въ всякви съобщения, противни на това, трѣбва да се смѣтатъ заинтересовани.

Врѣстѣ-Литовскѣ. З. III. Държавниятъ секретаръ фонъ Кюлманъ и графъ Чернявъ ще отпътуватъ днесъ за Берлинъ, за да взематъ участие въ едно важно политико-економическо събѣщение, отъ общъ характеръ за Германия и Австро-Унгария. По сѣкия поводъ ще пристигнатъ въ Берлинъ и германскитѣ пълномощенъ министъръ графъ Веделъ и Генералъ Лудендорфъ.

ИЗЪ ЧУЖБИНА

(В. Т. А. и радиотелеграфа).

Англичанитѣ не ще отпътуватъ войскитѣ си отъ Персия.

Науенъ. Социалдемократическиятъ политикъ Сухановъ пише въ руския в. „Работническа газета“, че английското правителство е оставило безъ послѣдствие искането на Персийското правителство и на събѣта на народнитѣ пълномощници за изпразването на заетата въ Персия областъ. Английското правителство отговорило, че неговитѣ войски въ южна Персия трѣбва да останатъ тамъ, за да поддържатъ реда и сигурността — нѣща, които неможели да даде, нито персийското правителство, нито народнитѣ пълномощници и че тѣхъ войски прѣбиваватъ още тамъ, за да прѣдотвратятъ нѣкое опасно движение, което би турило въ опасностъ оперирующитѣ въ Месопотамия английски войски. И тукъ Англия, продължава вѣстника, подобно на случая съ Ирландия, Гибралтаръ, Египетъ и др. важни страни и икономически пунктове, държи войски, подъ прѣдлогъ, че съ тѣхъ тя въдворава редъ въ тѣхъ страни.

Германски опровержения. Германскитѣ неприятелъ се силитъ, чрѣзъ радиотелеграми и кабелни донесения, да разпространяватъ фалшиви съобщения, относно станалитѣ напоследѣтъ частични стачки въ Берлинъ и други нѣкои градове. Въ това отношение Лионската радиотелеграфна станция държи акордъ; тя съобщава, че въ Германия, поради тѣхъ стачка, били забранени нѣща редица вѣстници и че стачката се е ръководила отъ революционния работнически събѣтъ. Всички тѣхъ съобщения нѣматъ нищо общо съ дѣйствителността; тѣ само доказватъ, че неприятелитѣ на Германия искатъ да видятъ своитѣ послѣдни надежди въ настѣпването на подобни движения. Дѣйствително, частични стачки, както въ Берлинъ, така и на другѣ, станаха, обаче тѣ неможаха да уваятъ, абсолютно никакво влияние надъ широката маса-работници. Противъ стачката се изказаха веднага, най-рѣзко, християнскитѣ запаятически сдружения, либералнитѣ дружества и всички политически организации. Исканията на стачничитѣ бидоха отхвърлени отъ германската социалдемократическа партия, която отказва своята материална поддрѣпка. По тѣхъ поводъ в. „Берлинеръ Тагеблатъ“ пише, че съобщенията на Лионския радиотелеграфъ, какъто нѣмски вѣстници били забранени, е съвършено не вѣрно. Вѣстникътъ добавя: „за Берлинскитѣ работници въ тѣхъ частични стачки може да се каже, че тѣ се държаха доста коректно и че участничитѣ въ тѣхъ стачки сѫ били прѣимуществено младежи отъ 16—18 год. възраст. Слѣдъ намѣсата на властитѣ и тѣхнитѣ енергични мѣрки срѣду нарушителитѣ на реда, спокойствието въ Берлинъ и въ другитѣ градове на Германия биде гарантирано. Въ Килъ стач-

Покрусени отъ скърбъ съобщаваме на роднитѣ, приятели и познати, че на 26 я януарий сутринта по-прѣжмания на сирюгъ, баща, синъ, братъ, шурей, зетъ, баджанахъ, вуйчо и сродникъ:

Бюстѣнженски гражданинъ

АТАНАСЪ РАЙНОВЪ

Адвокатъ

слѣдъ 15 мѣсечно боледуване, вслѣдствие на изтозаваната отъ страна на ромѣнитѣ почина на 45 годишна възраст въ Букурещъ.

ОТЪ ОПЕЧАЛЕНИТЕ:

Съпруга Недка, дѣца Минка и Желѣзко, Майка Юрдана; Сестри и сродници: Радка Т. Алексиева, Люция и Добри Стойнови, Минка и Генералъ Д. Русевъ съ дѣцата, Райна и Радославъ Радевъ съ дѣщерата имъ, Елиза и Хр. Балчовъ съ дѣцата, Люба Райнова, Марамъ Полж. Н. Наблешкови съ дѣцата, Алек. Т. Алексиевъ, Екатерина и Г. Аврамови, Желѣзко Чалъковъ, Михаилка и Подпола. Д-ръ Вл. Атанасови, Кръстю Чалъковъ, Олга М. Минкова съ синоветѣ, Анастасия П. Цонкова, Зойца и Ст. Лузови.

ницитѣ започнаха работата си въ петъкъ, въ Бюльтъ, това тѣ сториха въ събота. Въ окръжитѣ: Магдебургъ, Вреслау и Хесенъ, дѣто стачката бѣше твърдѣ ограничена, тоже настѣпи спокойствие. Общото пѣщо стана и въ Дреселдорфъ и Лайпцигъ. Въобщо може да се смѣта, че частичното стачно движение въ Германия е напълно прѣвратено.

„Секоло“ иска публикуването на тайнитѣ договори.

Италианскитѣ в. „Секоло“ иска публикуването на държавнитѣ въ тайна до сега лондонски договори. Сонино, споредъ сѣкия вѣстникъ, водилъ една неприятелска политика, по отношение на балканскитѣ дѣржави.

Германското въздушно нападение надъ Парижъ

Резултатитѣ отъ послѣдното въздушно нападение надъ Парижъ сѫ: 45 убити и 207 ранени, отъ които повечето сѫ жени и дѣца.

Английски загуби.

Отъ 1 януари до 10 сѣция мѣсець, 1918 г. англичанитѣ сѫ изгубили въ мѣртва, ранени и безслѣдно изчезнали, споредъ тѣхнитѣ официални съобщения: 836 офицери и 30,752 войника. Тукъ не влизатъ значителното число болни, което е твърдѣ високо, поради лошитѣ позиционни условия.

Компромисъ между Векерле и Анони Андриашки

Вуда-пеща. Партията на независимостта, подъ ръководството на графъ Анони и конституционната партия, подъ ръководството на графъ Андриашки, въ една партийна конференция, рѣшиха да влѣзатъ въ правителствената партия, подъ ръководството на г. Векерле, като приематъ програмата, която министър-прѣседателътъ разви напоследѣтъ въ камарата. 5 души членове отъ партията на графъ Анони не се присѣдиниха къмъ рѣшеніето на партиятѣ имъ и останаха на базата на старата си отдѣлна програма, като обѣщаха, обаче, че ще оказватъ своето съдѣйствие на кабинета Векерле и въ повечето отъ въпроситѣ, ще гласуватъ съ правителствената партия.

Французитѣ арестуватъ анархиститѣ.

Берлинъ. Съобщаватъ отъ Бернъ. Лионскитѣ вѣстници се научаватъ отъ Парижъ, че били извършени много арестувания вчера въ славянскитѣ анархистични врагове.

Ромѣнскитѣ пълномощенъ министъръ напустилъ Русия.

Берлинъ. Споредъ пристигнали положителни свѣдѣния, ромѣнскитѣ пълномощенъ министъръ въ Петроградъ е отпътувалъ прѣзъ нощта на 29 срѣщу 30, прѣзъ Финландия.

Добруджанци! Вждете будня на поста си; отдайте се всецѣло на отечествената кауза, за да се увѣнчае съ успѣхъ народното дѣло.

Изъ Русия.

Научен. Английският вестник „Дейли-Нюз“ съобщава рѣшението на руския главнокомандующий Криленко, въ които той билъ говорилъ, какво Русия щѣла да прѣкисне прѣговоритѣ за миръ и щѣла да образува една свободна армия. По поводъ на това съобщение, при Криленко се явили английския и французкия прѣдставители, които поискали да узнаятъ, дали съ образуваната нова свободна армия, Русия ще се съгласи да продължи войната, въ който случай, тѣ не биха се отказали да поддържатъ съ пари руската република. Криленко обаче отговорилъ, че той никога и въ никой случай не би се съгласилъ, щото Русия да стане ново оръдие на антантата.

Петроградъ. Войскитѣ на съѣта заеха Оренбургъ. Казацитѣ подчинени на Дутова избѣгаха.

Холмскъ форсъ. Руски войници отъ Червоната гвардия арестували членовѣ на Ландтага.

В. „Дейли Нюз“ узнава отъ Петроградъ по новина несполучливъ атентатъ срѣму Ленина, че той е билъ сторенъ отъ единъ младъ човѣкъ, облеченъ въ студентска униформа, който се е виждалъ въ института Смоленскъ, далъ е нѣколко изстрѣла безъ резултатъ, следъ което се опиталъ да избѣга, обаче билъ заловенъ и тутакси арестуванъ.

Берлинъ. Волфбургъ. Руска радиотелеграма. Ромѣнскиятъ пълномощенъ министъръ Диаманди и персоналитѣ му ще бъдатъ изпратени вънъ отъ територията на руската република. По този начинъ посланицитѣ на съглашенето ще бъдатъ освободени отъ необходимостта да формулиратъ, все нови и нови искания, достѣжно неупрѣкосновеността въ Диаманди. Мѣрката, която вземаме, означава непосредствена поддръжка на ромѣнската революция, която врѣе отъ нѣколко врѣмѣ насамъ. Тази революция, партията, които сж за нея и водителиятъ нѣтъ, могатъ да разчитатъ на пълна поддръжка на правителството на съѣтитѣ.

Петроградъ. Могилевскиятъ извѣстителенъ свѣтъ съобщава, че 25,000 души отъ единъ полски легионъ, подъ началството на единъ генералъ, сж окупирали Рогачевъ, арестували съѣта му и образували, прѣдимо отъ селянитѣ, комисариатъ. Следъ това тѣ се насочили къмъ Смоленскъ. Това прѣдприемство на въпросния полски легионъ се дължи на обявеното положение на война между полскитѣ легиони и болшевикитѣ.

Петроградъ. „Новая Жизнь“ съобщава днесъ че революционния комитетъ на черноморската флота и болшевикитѣ власти отъ Одеския воененъ окръгъ прѣдъ видъ скъсаното сношението между Ромѣния и Русия и агресивнитѣ дѣйствия на ромѣнитѣ, които обезоръжаватъ рускитѣ войски и сж нахлули въ Бесарабия, разпоредили да се конфискуватъ всички транспортни и плавателни срдства на ромѣнското правителство. Това рѣшение било вече изпълнено въ пристанищата на Черно море и въ устиата на Дунава. Задържани сж нѣколко десетки параходи и транспорти, принадлежащи на ромѣнитѣ, а сжщо и нѣколко взоржени парахода; ромѣнскитѣ моряци отъ тѣя параходи сж обезоружени и свалени на брѣга; на параходитѣ сж поставени руски моряци.

„Новая жизнь“ съобщава, че вчера болшевикитѣ войски вѣтали въ Киевъ, заели арсенала и дали четирѣ топовни изстрѣли, следъ което градътъ се прѣдалъ.

„Таймсъ“ се научава отъ Петроградъ, че Троцкий заявява въ едно интервю: Руската република не обяви война на Ромѣния, но изгони само ромѣнския пълномощенъ министъръ. Ние водимъ само гражданска война противъ ромѣнскитѣ генерали и ромѣнскитѣ буржуазни партии, които обявиха война на рускитѣ войници и на нашитѣ демократически институции на ромѣнския фронтъ; ние не се боримъ противъ ромѣнскитѣ работници; въ Бесарабия рускитѣ и ромѣнскитѣ пролетариатъ трѣба да дѣйствуватъ заедно; едно ромѣнско демократическо правителство трѣба да се създаде съ материалната

и морална поддръжка на Русия; ние ще снабдимъ това правителство съ необходимото злато, взето отъ конфискуванитѣ въ Москва ромѣнски фондове. Съ бившето ромѣнско правителство ще се отнасяме безогледно. Ние симпатизираме на ромѣнскитѣ демократи въ Русия, но ще третираме прѣдставителитѣ на ромѣнската буржуазия, като заложници, ако ромѣнскитѣ генерали продължаватъ да напрѣдватъ съ войскитѣ си.

Петроградъ. Съобщение на агенцията Хаваасъ. Въ Ялта чумата взема сериозни размѣри; съобщаватъ сжщо заразени съ чума мѣста въ Кавказъ.

Изъ Ромѣния.

Бесарабия сжществува.

Сраженията между ромѣни и руси се зачеставатъ. Въ околноститѣ на Галацъ, отъкъдъ Дунава, близо до Вабадагъ (? писачътъ наглежда не знае твърдъ география и положението. В. Р.), отъкъдъ Прутъ до Кишиневъ, сжществува положение на война, което се разпространява между неотколѣшитѣ двама съюзници.

Споредъ една телеграма отъ Стокхолмъ върва се, че Яшкото правителство се стреми да завладѣе отъ ново Бесарабия.

Спомнитѣ си единъ разговоръ, който имамъ прѣзъ юлий 1916 год., съ единъ вѣстникаръ, човѣкъ близкъ на Братияну, върху направлението, което трѣба да вземе ромѣнската армия, въ случай, че напустемъ неутралитетъ.

— Ние трѣба да уважаваме ангажмента си и да трѣгнемъ отъ Прутъ, за да вземемъ Бесарабия, казавъ азъ.

— Бесарабия не сжществува, отговори распахено колегата ми, антагистъ.

Погледнахъ го право въ очитѣ.

— Това го казвашъ само ти, или го върва и Братияну?

— Бесарабия не сжществува, нито за Братияну, нито за менъ, нито за никого, който чувствува ромѣнски! Така ми отговори, твърдъ възбудено, колегата и ме напусна грубо. Не се видѣхме повече отъ тогава.

И ето какъ сж отишаватъ фактитѣ. Братияну, за когото не сжществува Бесарабия, прѣди обявяването на войната, е принуденъ сега, да употреби остана отъ войската, съ която разполага още, за да навладѣе Бесарабия, която, споредъ смѣткитѣ му, ще трѣба да го реабилитира прѣдъ насъ, за погроме, на който поддържали, отечеството ни.

Не е момента да пророкуваме, или да седимъ, дали прави добръ или злъ; констатираме само, какъ сж отишаватъ фактитѣ на човѣката простота.

(Изъ Gazeta Bucureștilor)

Братияну замѣстникъ на краля.

Агенцията Райтеръ се научава отъ Яшъ, че ромѣнското правителство е отбѣгнало утаматума на болшевикитѣ.

Назначени били въ въ Яшъ нови военни и цивилни губернатори.

Братияну е останалъ въ Яшъ, като замѣстникъ на краля, който е замѣналъ.

Ромѣнскиятъ пълномощникъ въ Петроградъ Диаманди се оплаква.

Диаманди, ромѣнскиятъ пълномощникъ въ Петроградъ е деклариралъ на единъ кореспондентъ на агенцията Хаваасъ, че е билъ третиранъ твърдъ непочтено въ затвора на Петропавловската крѣпостъ. Отказано му било мѣсто, дадена му била отвратителна храна и пр.

Хроника

Още една отъ многото жертви, на ромѣнската жестокостъ, Умоповрѣденатъ, вслѣдствие нечовѣкитѣ изтезания, отъ ромѣнитѣ, виденъ Кьстенджански гражданинъ и адвокатъ, Атанасъ Райновъ, се е погубилъ въ Вукурещъ, където е билъ и погребанъ на 27 януари. Нашитѣ съболезнувания къмъ семейството му.

Пожално. Младши колежари въ с. Конгасъ, Бабадашко сж подарили, по случай коледнитѣ празници, чрѣвъ касера си Добри Георгиевъ сумата 480 лв., за фонда на „сирѣцитѣ отъ войната“. Като ги поздравяваме, ние се надѣваме, че тѣхното начинание, ще нашри послѣдователи и между други младежи, които сж морална и материална поддръжка помогнатъ за прѣуспѣването на народното дѣло.

Добруджанска вечеринка. Група можи и момци отъ с. Ени кьой, бабадашко, идъ управление на капелника подпоручикъ Поповъ, даде на 2 т. м., въ салона-театръ въ гр. Вабадагъ, една добруджанска вечеръ-забава. Хубави български типова, въ стари народни по-

си тѣ изпѣха успѣшно нѣколко стари народни пѣсни, хорова и соло. Прѣдставяха Ежовъ денъ, съ старъ български приѣви, седѣнка и ржчепици.

Пожално участие взе и ученическитѣ хоръ отъ тукашното основно училище. Общо веселие докато турмористическата декларация „Генералъ Добруджанъ“, изпѣвана сполучливо отъ единъ ученикъ. Свѣтитѣ бѣ прѣпѣлени отъ публики и войници. Присѣства командующитѣ и цѣлѣятъ шабъ на армията. Всички се разотидоха при особено весело настроение.

Групата замѣнава за България, където томе ще ладе подобни забави.

Тържество въ Варна. На 30 януари бѣше осветенъ паметникъ, издигнатъ отъ г-да офицеритѣ и войнитѣ отъ 15 погранична дружина, въ честь на падналитѣ нѣмъ, за свободата на Добруджа, другари. При хубаво пролѣтно врѣмѣ и стечението на цѣлия градъ, при участието на г-да офицеритѣ отъ варненския гарнизонъ и германскитѣ офицери, нахождани се въ Варна, стана тържественото му освѣщаване отъ варненския митрополитъ Симеонъ, въ съзвучие съ цѣлото духовенство и пѣвческия хоръ. Държавна подобащи за случая, хубави рѣчи началника на укрѣпени лунетъ, кмета, свещеникъ Маджаровъ, а митрополита благодари съ топли думи на майоръ Левтеровъ, инициатора за издигането на паметника.

Гледката бѣше тържествена и трогателна. Варненскитѣ граждани ще има да благодарятъ на инициаторитѣ г-да майоръ Левтеровъ, въ ра на дружината инженеръ и въ Хаджи Стойковъ за хубавата идея, да увековѣчатъ паметта на храбритѣ герои, а сжщо и да създадатъ, отъ пустия брѣгъ, прѣатно за разходка и развлечения мѣсто.

Индустриална анкета прѣзъ 1909 г. Слѣднитѣ резултати е констатирава направената официална анкета въ България прѣзъ 1909 г.: всичко индустриално заведение въ България 266; вложенъ основенъ капиталъ (въ мѣсто, постройки и машини и) 66,032,440 лв. отъ него чуждестраненъ капиталъ 13,779,901 лв., годишно производство 78,317,396 лв. Въ Софийския окръгъ индустриалнитѣ заведения сж били 54, а вложенъ въ тѣхъ основенъ капиталъ 25,406,539 лв.

Министъръ Прѣдседателъ въ Брестъ-Литовскъ. Министъръ прѣдседателъ г. д-ръ Радославовъ замѣна съ балканския владъ за Брестъ-Литовскъ. Г. Радославовъ се придружава отъ пълномощ. м-ръ г. Стойковъ и секретаря на министерския свѣтъ г. Стойковъ. На гарата м-ръ прѣдседателъ бѣ изпратенъ отъ Н. Ц. Височество Прѣстолнаследника, министритѣ, съюзнитѣ пълномощни министри и др.

Замѣстникътъ на министъръ прѣдседателя. Министърътъ на Народното Просвѣщение г. Пеневъ прѣдседателствува Министерския Съвѣтъ и ще управлява министерството на Външнитѣ Работи и Изповѣданията прѣзъ отсъствието на министъръ прѣдседателя г. Радославовъ.

За постройката на новата Софийска гара.—Дрехенъ, 29 януари.—Съ постройката на новата Софийска гара се патоварва архитекта проф. Максъ Кюпе, който спечелилъ име съ постройката на гарата въ Лайпцигъ. Царъ Фердинандъ разглежда подробно плановѣтъ и изказалъ желание, щото новата гара да се построи съ всички придобивки на модерната техника.

Расписание на влаковетѣ и параходитѣ.

Влаковетѣ Вранла—Вукурещъ.

Тръгва отъ Вранла въ 7 ч. и 34 м. сутр.

Пристига въ Вукурещъ 5 ч. 03 м. слѣдъ об.

Тръгва отъ Вранла въ 5 ч. и 56 м. вечерта.

Пристига въ Вукурещъ въ 1 ч. и 02 м. сл. об.

Тръгва отъ Вукурещъ въ 7 ч. и 15 м. сутр.

Пристига въ Вранла въ 2 ч. и 06 м. сл. об.

Тръгва отъ Вукурещъ въ 1 часа и 02 м. сл. об.

Пристига въ Вранла въ 8 часа веч.

Забѣлка: Врѣмето се разбира източно европейско (Вѣл. врѣме).

параходитѣ Оржова—Вранла.

Параходитѣ пристигатъ въ Вранла всѣхъ новѣдѣланихъ и четвъртъкъ 6:30 пр. пладнѣ и отплатуватъ нагоръ сѣнитѣ дни 8:30 пр. пладнѣ.

салтъ Вранла—Гечетъ.

Отъ 24 януари 1918 г. вървѣжатъ на салтъ между Вранла и Гечетъ е слѣдния:

Тръгва отъ Вранла 8 ч. пр. пл. и 3 ч. 30 м. сл. пладнѣ.

Тръгва отъ Гечетъ въ 9. часа пр. пладнѣ и 4 часа 30 м. слѣдъ пладнѣ.

Послѣдното пътуване отъ Гечетъ има свързка съ влака, който замѣнава отъ Вранла за Вукурещъ въ часа 5 и 56 слѣдъ пладнѣ.